

Sedda ei mõista ükski ülesrääkida, mis kurvastus nüüd ühhe korraga senna rahhulikku maeasse olli tulnud. Tobril ei olnud puid ahju kütta, egga rahha, leiba osta, ja nüüd se hirm weel südda talwe aeal omma weikest maeast wälja minna, ja naese ning lastega, kex käes, kerjates ümber hulkuda. Külm olli ni kange, et Tobri ommas toas pingi ärralõhkus, ja sellega ahju kütis, et agga selgi böel külm neid ärra ei wõttaks. Sest se olli liig hilja metsast kuuwi offi tua, ja polnud ka loma selle tarwis ollemas ja lummi olli sügaw. Nüüd tulli ühhe lapse mele wanna Raakhans, kedda nemmad allati otasid koju tulles. „Oh!“ ütles emma, ta tulles küll ilmaaegu; meie ei wõi temmale ühtegi anda. Agga lapsed ütlesid: „meie wõime jo naabri käest neid rasukest palluda, mis ta isse ei prugi; küllap need on wägga hästi meie nälgind wõera nokka järrel. Jõsa ei laitnud sedda nõu mitte, waid olli sega rahhul, et lapsed sel õhtul kurba meelt nifugguste mõttetega lahutasid. Mi pea kui pääw wähhä hakkas koitma, kargasid lapsed maast omma waese aseme pealt ülesse, teggid jäetand akna lahti, et saaksid nähha, kas Raakhans seal olleks. Ja mis naad arwasid olli ka nenda; sest wanna aus rone

istus jubba sarrapu otsas maea ees, ja lendas kohhe tupppe laua peale, et omma weikest sõbrat lehitamise ja kraaksumisega wõiks terretada. Agga lapsed tõstsid rõmo kiska, ja ärratasid wannemaid ülesse, hüdes: „Jubba Hans siin!“ Ka Tobri rõmustas selle üle, „Tulle agga sisse!“ hüdis ta temma wästo, astus akna ette, ja jillitas tedda. „Sa leiad küll meie maea luggu hopis teisiti, ja ei nä mitte enam ni lahkid filmi, kui endisel aeal; agga sinna olled meile siiski nifamma armas, kui muidugi, ja ni kaua kui meil endil weel su täis leiba on, pead sinna ka omma jäggu sama. Tulle sisse wanna seltsimees. Sa tulletad mo mele endisid parremaid päiwi. Oh, ei need küll enam taggasi tulle! Tulle sõbrake! Ei tea kas se, kes pärrast meid seie maeasse ellama tulles, sulle ilmas jälle middagi annab! Ja kes teab, kes meid waesid endid, kui pea nälgas ja ilma armuta peame ümber hulkuma, sõdab, ja meile warju kurja ilma eest, ja w-maea annab. Meid sõnnu kuuldes nutsid naene ja lapsed, ja Tobril ennesel ollid filmad wet täis. Karen nagu tundis ka nattu ke omma perrerahwa ahhastusest; ta wahetis nende peale, ja näitis nagu olleks ta sedda teadnud, mis neid nenda kurwaks teeks. Ta